

Reivindicació d'Olot

Minuts de silenci a Olot pel múltiple assassinat. Foto: MANEL LLADÓ.

Quinze assassinats en dos mesos. En el record, encara viu, el segrest de la Maria Àngels Feliu i de la trama local que l'envoltà. També aquell parricidi i posterior suïcidi en la família Pons, vinculada a l'explotació de la greda volcànica, més llunyà, però que també va colpir fortament els olotins. “En esta ciudad nos pasa algo”, titulava un diari espanyol reflectint el xoc social dels darrers fets delictius.

El primer assassinat documentat a Olot va succeir el 1251 i també, com els perpetrats per Pere Puig, el paleta de la Vall d'en Bas, fou per

motius econòmics. Era l'època del rei Jaume I, quan Camprodon era cap de vegueria. La víctima, un tal Albert, era un personatge important a Besalú i havia vingut a Olot per protestar contra las irregularitats administratives que perjudicaven la seva finca. Ho explica l'historiador local Ramon Grabolosa en l'assaig Olot, els homes i la ciutat.

Els meus compatriotes es comencen a sentir traumatitzats perquè Olot surti tan sovint a la capçalera dels telenotícies estatals com a protagonista de la crònica negra. He contemplat l'alcalde, Lluís Sacrest, polític socialista de la meua generació, plorant d'emoció davant les càmeres de les televisions, compungit per l'impacte de tanta desgràcia junta. El comprenc.

Crec conèixer la meua pàtria nadiua i sé que tot i la modernitat tecnològica, dels intents d'arquitectura contemporània i de les noves i flamants infraestructures viàries, persisteix un substrat encara arrelat al seu passat. Josep Pla, l'escriptor de Llofriu, sempre precís en els adjectius, qualificà la població olotina de “tancada”, “retinguda” i “levítica”. Alguna cosa queda, potser, del sediment social d'aquella Catalunya vella i rural, de cops de trabuc, que s'emmirallava en la seva pròpia geografia. Persisteix encara la dicotomia de carlins i lliberals, de societat reaccionària i modernitzadora?

La mateixa ciutat que a finals del segle XX deixava degradar els seus volcans i que menystenia un patrimoni natural únic a la península ibèrica, veia néixer les bases del moviment ecologista contemporani i reivindicava el primer Parc Natural de Catalunya. La mateixa ciutat de fòbies arboricides i adolorada del cotxe privat, se sentiria orgullosa de les nissagues de científics, naturalistes i botànics com Francesc Xavier de Bolòs i Josep Gelabert.

La mateixa ciutat on arrelava el franquisme més ultra de les comarques gironines, era la que havia fet alcalde al líder republicà Joan de Garganta, promotor

d'iniciatives culturals i artístiques d'impacte nacional.

La mateixa ciutat que avui tolera que la Vall d'en Bas sigui un laboratori de blat transgènic és la que boicoteja la presència d'un McDonald's. És la mateixa ciutat que tenia uns empresaris contaminadors i caciquistes la que ara disposa d'uns d'emprenedors que opten per la cogeneració i l'eficiència energètica.

Aquesta societat sacsejada sovint per tràgics successos, que no deixen de ser la punta del seu iceberg sociocultural, és també la mateixa que ha generat esdeveniments protagonitzats per personalitats liberals, avantguardistes i progressistes del món de l'art i les ciències.

La majoria dels que reben les cròniques dels darrers i dramàtics esdeveniments desconeixen que Olot, terra de volcans, ahora aspra i verda, ha sigut bressol de músics extraordinaris com el pare Antoni Soler, autor de composicions per clave i per a orgue que van ser interpretades a tot Europa del segle XVIII. Els Joaquim Vayreda, Josep Berga i Boada, Ramon Martí i Alsina, lu Pascual, Martí Casadevall i Melcior Domenge, entre d'altres, han esdevingut noms de prestigi en el món de la pintura. Com Ramon Amadeu, Josep Clarà i Miquel Blay en el terreny de l'escultura; com Marià Vayreda i Joan Teixidor en el camp literari i poètic.

Cal, doncs, reaccionar amb urgència explicant els nostres valors paisatgístics, artístics i creatius, catalanistes i universals. L'Ajuntament, els estaments econòmics i les entitats culturals han de dissenyar una teràpia de comunicació per tornar a col·locar la ciutat al lloc que mereix. Informar, en definitiva, l'opinió pública del que hem estat i el que volem ser, abans que la crònica negra, generada per la greu crisi econòmica que patim, consolidi una imatge ignominiosa de la ciutat gràcies a uns mitjans de comunicació que practiquen el sensacionalisme putrefacte: "El zelador verinós", "El criminal que li tremolaven les mans", "El Rambo de la Garrotxa".

Les noves generacions d'olotins, que han tingut una educació lliure, democràtica i laica, ens demanen pas per ser protagonistes de la Garrotxa del segle XXI. Alguna cosa haurà de fer l'Ajuntament que surti de les properes eleccions per recuperar els valors i el llegat de la nostra ciutat. Així ho sento i amb solidària voluntat ho escric.

Publicat a:

-El Punt Barcelona 22-12-2010 Pàgina 22

-El Punt Comarques Gironines 22-12-2010 Pàgina 22

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/347843-reivindicacio-dolot.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss